

Davant dels fets darrers

Es evident que la República no pot contemplar impassible com cada dilluns es tracta de declarar la vaga general per a veure d'implantar el comunisme llibertari.

Nosaltres hem fixat ben clarament la nostra posició amb referència als deportats del "Buenos Aires", i l'Esquerra ha fet públic que si hi havia innocents, era una injustícia dur-los a la Guineja, i si eren culpables, no s'hi gunnyarà res a dur-los a terres insanes.

Però els comunistes llibertaris han de procurar no posar la República en el compromís d'haver d'establir una línia regular de la Península a Bata amb servei totes les setmanes, un cop celebrada la mica de revolució.

Una vaga sentimental de vint-i-quatre hores, abans tenia èxit i trobava ambient quan les vagues generals no eren desacreditades. Avui, que les vagues generals sense finalitat han sovintejat tant, la massa obrera està desil·lusionada i ja no segueix ni per motius sentimentals com els que s'invocaven en demanar que dilluns no s'anés a treballar.

Això ens hauria de doldre, en tant que homes de sentiments. Però és que l'argument sentimental en aquest cas una excusa només per a enternir l'autoritat republicana, i al darrera d'aquesta excusa, els que invocaven han llançat bombes, han aixecat rails, han disparat trets, han segrestat persones i han hissat la bandera comunista. I aquest ja no és el tracte.

Tots els que creguin en el programa comunista tenen perfecte dret a propagar-lo, però com que el règim actual del país és la República democràtica, han de saber que, com digué el cap del Govern, per abatre aquesta República democràtica i posar al seu lloc el règim comunista, s'hi han de jugar el cap. No hi pot haver revolucions gratuïtes ni a meitat de preu. Les revolucions es paguen. La República espanyola va pagar la seva revolució, i la va pagar amb vides. Que li va sortir a bon preu, i li hauria pogut sortir més cara? És evident. Però també és evident que els que tractin d'implantar el comunisme llibertari, han de saber que la revolució que els calgui fer, no els sortirà de franc.

Abans d'ahir era a l'Alt Llobregat on era hissada la bandera comunista; ahir era a Terrassa. No es tracta d'episodis integrants d'un gran moviment d'envergadura. Són episodis isolats, els protagonistes dels quals, saben per endavant que no tindran cap eficàcia. Són fets, producte d'una follia. Els folls mereixen el nostre respecte. Però l'ordre de la República no pot estar a mercè d'ells.

La República és règim de democràcia, i la Constitució té obertes totes les portes perquè la justícia social que fou un dels motors del

seu infantament, sigui un fet. Els que pretenguin implantar la seva justícia social—no pas la justícia social per a tots—, per damunt de les lleis de la República, toparan amb la repulsa de tot el país, i amb la muralla que tots els republicans faran entorn del Govern per tal de defensar el règim.

Els que vulguin implantar el comunisme llibertari perquè el creguin útil al país, que es preparin per a la gran revolució, en la qual ja saben que s'hi han de jugar el cap, i si guanyen tindran el Poder.

Mentrestant, xerinxola revolucionària cada setmana, no.

(De "L'Opinió")

Els noms dels nostres carrers

Simpatitzant amb el criteri exposat pels regidors d'Esquerra Republicana del nostre Ajuntament, sobre el canvi de nom d'alguns carrers, permeteu-me, lectors, que manifesti la meua modesta opinió.

Cree que el canvi és convenient i necessari tant en el sentit polític com en l'administratiu i de bon gust.

L'actual nomenclatura dels carrers de Reus és un estíbori, una espècie de galimaties que ningú no entén i un embolic per als carters, puix que malgrat llur bona voluntat de voler servir al públic, hi ha vegades que no saben de quin carrer es tracta, degut a la barreja de noms semblants.

Reus té, aproximadament, uns dos-cents cinquanta carrers, places i carrerons, dels quals n'hi han setanta-cinc que porten el nom de sants. És a dir, que el santoral està tant estès per les vies públiques de la nostra ciutat, que àdhuc hi ha carrers que el tenen per duplicat, com el carrer de Sant Josep i Sant Manuel; el carrer de Sant Carles i Sant Josep i el carrer de Sant Pau i Sant Blai, duplicitat mai vista en cap altra població.

Per a demostrar el fàcil que és el confondre's de nom de carrer, citarem els següents:

Carrers de Sant Francesc d'Assís, carrer de Sant Francesc de Paula, carrer de Sant Francesc Xavier, carrer Nou de Sant Francesc i plaça de Sant Francesc.

Carrer de Misericòrdia, Passeig de Misericòrdia, carrer Nou de Misericòrdia i carreró de Misericòrdia.

Carrer de Sardà, Travessia de Sardà, carrer de l'Alcalde Sardà i carrer de Josep Sardà.

A més dels Sants Joseps citats, hi ha carrer Alt de Sant Josep, carrer Baix de Sant Josep, carrer Nou de Sant Josep.

Raval de Sant Pere, carrer de Sant Pere, plaça de Sant Pere, carrer Alt de Sant Pere i carrer Baix de Sant Pere.

Ravals de Jesús Alt i Baix i carrer de Jesús.

Raval de Santa Anna i carrer de Santa Anna.

Carrer de Miró, Rambla de Miró i Closa de Miró, etc., etc.

També he de senyalar que no sempre hi ha hagut encert en el canvi, ni en la retolació.

Per exemple: si el Bisbe Grau va néixer al carrer de Sant Benet, en aquest carrer corresponia el nom d'aquell Bisbe.

El posar el nom de Marian Fortuny al carrer de Monterols fou un altre desencert. El carrer de Monterols serà sempre el carrer de Monterols, nom típic i tradicional, difícil de fer desaparèixer. Hauria estat millor escollir el carrer Major, que ni és major ni mitjà.

Tenim també les Rambles de Miró, Mazzini i Gasòmetre.

Tothom s'imagina les Rambles amb un passeig central, i agafant-ho en aquest sentit, la nostra Rambla no és ni Rambla ni Boulevar.

Cal, doncs, substituir el nom de Rambla pel de Via.

Recentment el nom de la Plaça de la Constitució fou substituït pel de la República, amb el qual canvi fou donada una altra bofetada a la

Constitució, prou vexada per la nefasta Dictadura, i ademés no calia el canvi perquè ja teníem un carrer amb el nom de República, i si calia commemorar el canvi de règim es podia canviar el nom de la plaça d'Hèrcules pel de Plaça del 14 d'Abril, ja que fou allí on va ésser proclamada la República.

També és un descencert el posar els noms gloriosos de Galan i Garcia Hernández a la plaça de les Casernes.

La plaça dels Quartels, pel públic, sempre serà la plaça dels Quartels, i per honorar la memòria d'aquells capitans herois, millor hauria estat escollir els Ravals de Jesús, com ja s'intentà.

Així, doncs, és de recomenar als regidors d'Esquerra Republicana, reformin i ampliin la proposició per a que d'una vegada es procedeixi a la rectificació de la nomenclatura dels nostres carrers.

A més dels noms proposats hi ha oblidats, com diu A. S. B. a "Les Circumstàncies", grans patricis catalans, il·lustres figures que honoren la història de la nostra terra.

Tampoc han d'oblidar a Joaquim Costa, Pau Iglesias i Josep Nakens.

Cal tenir en compte que a Tortosa hi ha un carrer amb el nom de la nostra ciutat, a Barcelona igual i molts pobles de la comarca el mateix, a la qual cosa, per cortesia, s'ha de correspondre.

Tenim el carrer de Montserrat i podríem completar la col·lecció amb els noms de Montsant, Montseny, Canigó, etc.

Senyalada la necessitat de procedir a la revisió dels noms dels carrers de Reus, en bé del públic, per a desfer bunyols, per a major claretat, per a que respongui a l'esperit liberal de la ciutat i perquè així ho reclama el bon sentit ciutadà, ja que, com ha dit A. S. B., si vingués a Reus un foraster a judicar de nosaltres per la retolació actual dels carrers, no formaria un concepte gaire bo de la ciutat.

Es precís que l'Ajuntament es preocupi de tal revisió, nomenant a l'efecte una ponència que, amb bon seny i criteri, procedeixi a la rectificació definitiva que tothom reclama, puix que sols en són contraris, dient que el canvi de noms és perjudicial, els homes de criteri migrat o els reaccionaris que temen siguin substituïts els noms de Sants.

LLUÍS BUSQUETS